

Haas snuffelt in de doos.

‘Waar zijn de koekjes gebleven?’
zeurt Vos. ‘Ik heb nog geen ontbijt
gehad!’

Hij duwt met zijn vingers in zijn buik.

Haas let er niet op.

Ze vindt het leuk om naar oude foto’s te kijken.

Het zijn er heel veel. Haas vist er een paar uit.

‘Dit is vast je oma’, raadt Haas.

Ze wijst naar een oude uil met een bloemetjesjurk.

‘En zijn dit je ouders nog een keer, samen op
de foto?’

‘Mijn pa en mijn ma’, zegt Uil knorrig.

‘Niet mijn ouders.

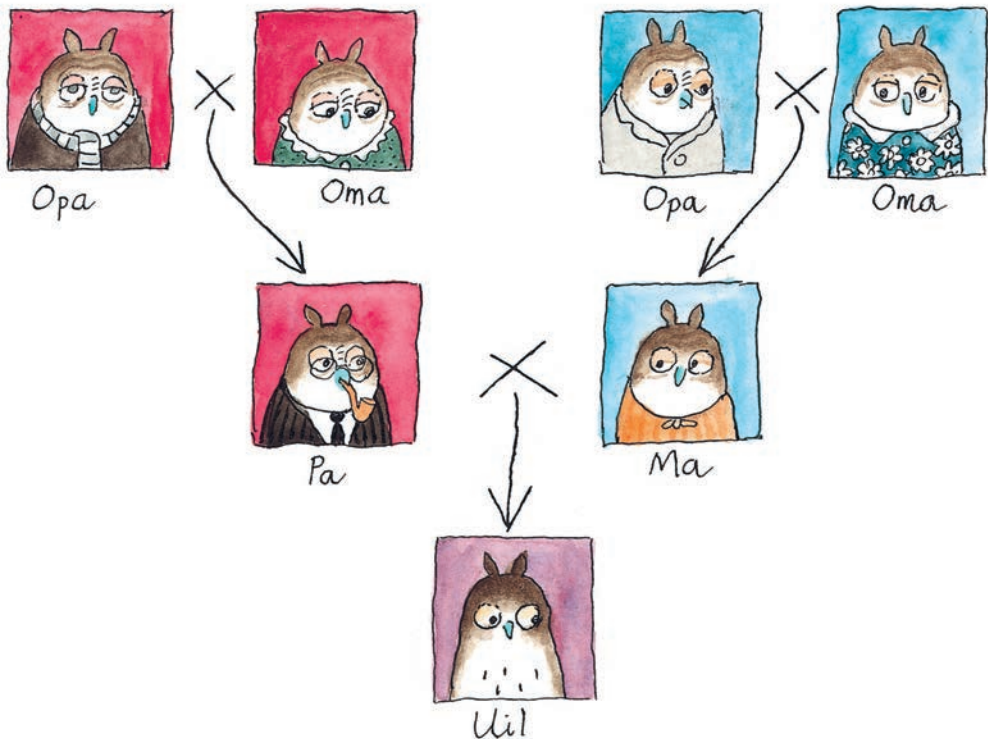
Want ze zijn **helemaal** niet oud.

Dat zei ik toch al?’

'Ha, ha!' lacht Vos luid.
'Je ouders zijn je vader en je moeder.
En je opa en je oma zijn je grootouders.
Waar of niet, Haas?'

Haas zegt dat het waar is. En ze legt het netjes aan Uil uit:

'De pa van je pa is je opa.
En de pa van je ma is ook je opa.
Je hebt dus twee opa's. Maar ook twee oma's.
Want de ma van je ma is je grootmoeder.
En de ma van je pa is dat ook.
Grootmoeders zijn oma's. Grootvaders zijn opa's.
En jij bent hun kleinkind.'

Uil zet grote ogen op.

Hij is niet klein en ook geen kind meer. Hoe **komt**
Haas erbij!

‘Toch is het zo’, beweert Haas.

‘Jouw pa is zelf ook een kleinkind.

Van **zijn** grootouders!

Iedereen heeft twee opa’s en twee oma’s.

En dus is iedereen een kleinkind.’

De bek van Vos valt open.

‘**Ik ook?**’ vraagt hij.

Haas knikt.

‘Iedereen’, herhaalt ze. ‘Maar niet iedereen is
grootouder.

Want daarvoor moet je **eerst** ouder zijn.’

Vos zegt niets meer. Hij vindt zichzelf al oud genoeg.

Niet zo oud als een opa. Maar toch zeker ouder dan een
kleinkind!